

[Ragnhild Andersen.]

Den hidtidige sygeforsikring har lidt af følelige mangler. Den kom bagefter, især hvad dagpenge angår; der er også andre områder, hvor den ikke er fulgt med tiden. Mangelen på dagpenge har været særlig følelig for de mange lønarbejdere, især for dem, der slet ikke havde nogen sygelønsaftale, hvorfor den kommunistiske gruppe såvel i fjor som i år har fremsat forslag til beslutning om en betryggende ordning for alle lønmodtagere. Det kan i dag hilses med tilfredshed, at det fremsatte lovforslag indeholder en hel del af de synspunkter, kommunisterne har gjort sig til talsmænd for. Vi kan også notere, at selv om man nægtede vort forslag til beslutning, der behandlede her i folketinget den 12. november i år, overgang til anden behandling, er der dog enkelte sider af vor kritik, som man har lagt øre til. Jeg tænker her på vor kritik af, at arbejdsgivernes bidrag ikke er foreslået forhøjet i kommissionsbetænkningen, men derimod nok det bidrag, som lønarbejderne skulle yde til ordningen. Jeg kan om vort synspunkt med hensyn til lønarbejderordningen henvise til de udtalelser, jeg fremsatte herom; de findes i Folketingstidende for i år, sp. 628-32. Jeg skal om lidt vende tilbage til enkeltheder i sygeforsikringslovforslaget, idet den kommunistiske gruppe har visse bemærkninger til selve lovforslagets idé og indhold.

Min gruppe har ikke deltaget i sygeforsikringskommissionens arbejde, og jeg vil gerne udtrykke vor misfornejelse og utilfredshed med, at man nægtede os adgang, skønt vi anmodede derom i en henvendelse til daværende socialminister Strøm. Det er klart, at det for et parti, der har siddet uden for kommissionen, er vanskeligere at overskue et så stort og vidtrækkende forslag som det, der her er tale om, og dets mange konsekvenser. Vi skulle egentlig her ved første behandling kulegrave lovforslaget og kritisere alt det, vi måtte ønske ændret deri, idet vi jo heller ikke får adgang til udvalgsarbejdet. Det lader sig imidlertid ikke gøre at endevende alting på 20 minutter. Hvad der ikke kan endevendes i dag, må vente til anden behandling, når lovforslaget kommer tilbage, måske i ændret skikkelse.

På de fleste områder ses det, at ministe-

ren har fulgt sygeforsikringskommissionens flertal. I betænkningen læser man, at der i de fleste spørgsmål har været et flertal og i flere tilfælde flere mindretal. Flertallet er kommet til det resultat at foreslå, som også ministeren gør det, at alle borgere fremtidig skal have adgang til at blive nydende medlemmer af en statsanerkendt sygekasse, dog således at de, der har en indtægt over en vis grænse, overføres fra A-medlemmer til B-medlemmer. Det vil sige, at sygekassegrænsen fortsat skal bestå eller rettere, at en sygekassegrænse skal bestå, for der er visse ændringer her også. Ministeren siger, at denne sygekassegrænse er en kontingentgrænse, men der bliver dog i lovforslaget trods forslaget om statens støtte til B-medlemmerne og trods betydelige forbedringer for B-medlemmerne alligevel, så vidt jeg kan skønne, en noget ringere status for B-gruppen end for A-gruppen, især, så vidt jeg kan se, med hensyn til lægehjælp og specialhjælp, og det selv om kontingentet forhøjes ikke så lidt, nemlig med 21 kr. årligt.

Kommissionens flertal er også kommet til det resultat, at den nuværende finansierings- og administrationsform i det store og hele skal følge de hidtidige linjer. Ministeren siger, at sygeforsikringen forudsættes opbygget på organer, der økonomisk og administrativt er selvstændige. Må jeg sige herom, at den kommunistiske gruppe hellere så de synspunkter gennemført, som er fremført af det ene mindretal i kommissionen, nemlig Johs. Christiansen, Henning Friis og F. M. Hartmann. Jeg nævner navnene, for at man ikke skal forveksle det med det andet mindretal med det ærede medlem hr. Ninn-Hansen i spidsen, idet jeg ikke er enig med det ærede medlem og det mindretal, han repræsenterer, men derimod med det førstnævnte mindretal. Dette mindretal siger på side 107 i betænkningen følgende — hvis jeg må citere med den højtærede formands tilladelse —:

„a) De i nævnte afsnit, kap. II § 6, indeholdte bestemmelser om optagelse i sygekasser for ubemidlede (sygekassegrænsen) ophæves.

b) I stedet oprettes en offentligt støttet og kontrolleret sygeforsikringsordning med automatisk indtrædende medlemsret for alle, uanset disses økonomiske forhold.